Ч. 277. Второк 11 (24) грудня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З палати панів. — Бесіда дра Кербера. — Відпоручники російского тов. рільничого в Анґлії. — Кабінетна криза в Болгариї. — Положене в полудневій Африцї.)

В пятницю відбуло ся послідне перед сьвятами засїданє палати панів, на котрім по переведеній дискусиї ухвалено буджетову провізорию в другім і третім читаню. Відтак принято також закони про продаж фортечних ґрунтів в Кракові, Черновцях і Берні, та закон про управильненє пенсийних відносин ріжних родів душпастирів. В дискусиї князь Шенбурґ порушив справу угоди з Угорщиною, о. міграт Чоке виступив против руху, неприхильного католицкій церкві і конґреґациям, а кн. Аверсперґ підніс, що з конституциєю і парляментаризмом в Австриї обходжено ся не завсїгди льояльно. Бесїдник виказував, що часовий перехід до абсолютизму не лише не направить відносин, але пошкодить державі, і висказує надію, що наступить отверезїнє в дотичних кругах, і в Австриї стане можливо радити дальше парляментарно. — З черги забрав слово п. Президент міністрів. Підніс велику вагу палати панів, що вірно і сильно стоїть на сторожи загально-державних інтересів. Правительство сильно пересьвідчене про конечність конституцийного стану. В тяжких годинах оно відкинуло всякі предложеня, які стреміли до усуненя перепон в инший дорозї, як конституцийній. Ми думали, — говорив міністер, — що ревна праця знов приверне давнїйшу форму нарад і що поводженє буде найлїпшим доситьучиненєм для загального позабутя минувшини. По переходї весняної сесиї ми мали деяке право надїяти ся того, і я міг би навести тут без зміни слова, які перед двома місяцями я висказав на иншім місци про наше становиско супротив надзвичайних повновластий, які дають правительству грудневі закони. Також в наших стремленях знаємо лише одну цїль, т. є. добро держави, що не може бути вдержаною в своїм розвитку. Не належу до песимістів в правительстві, противно маю і на дальше надію, що погляд в пропасть, до якої через замішки послїдних лїт наближила ся держава, зможе навернути до працї тих всїх, що суть відвічальні за конституцию та що закінчить ся той стан задеревіня, який мусїв би стати нещастєм для нас всїх. Того становища буде правительство придержувати ся і на дальше, а є пересьвідчене, що в палатї панів найде підперте своїх горячих бажань, які удержанєм конституцийних урядженць і поживочною працею змірюють до збереженя держави від грозячої небезпечности. Що дотикає відроченя приготовлюючих праць до митової тарифи, п. Президент міністрів заявляє, що про такий намір єму нїчо не відомо. Оба правительства привязують як найбільшу вагу до як найскоршого установленя тарифи. Правительство має також надію управильнити на сильних підставах наші економічні відносини до країв угорскої корони, коли в тій важній справі парлямент подасть єму достаточну підпору. Так само думаю, що лише великі економічні простори можуть запевнити достаточну охорону материяльним інтересам мешканцїв, а до сего стремимо переговорами, які як раз ведуть ся.

Сими днями вислало російске товариство рільниче своїх відпоручників до Льондона, де як раз відкрита рільнича вистава. До тих відпоручників прилучив ся призначений правительством міністерияльний урядник Крухов. Висланники прибули до Льондона, де їх незвичайно сердечно приймають. Російска праса також горячо промавляє за розширенєм торговельних відносин з Анґлією, котрі вже тепер користні для Россиї, бо російский вивіз до Анґлії виносить річно 200 міліонів рублів, а привіз анґлійских товарів до Россиї лише 110 міліонів рублів. Петербурґскі „Новости“ пишуть в тій справі: „На случай вибуху російско-німецкої митової війни буде мати для нас анґлійска торговиця первородну вагу і замість німецких могли би ми в значній части побирати товари анґлійскі. Анґлия видко готова розширити свої торговельні зносини з Россиєю“. — То посольство як і щире приняте его в Анґлії викликало занепокоєнє в німецких купецких кругах.

Болгарска аґенция телеграфічна доносить, що міністерияльна криза вже покінчена. Дотеперішний кабінет Каравелова полишить ся на дальше в урядованю. На послїднім засїданю собранія заявив Каравелов, що князь Фердинанд поручив єму полишити ся на чолї кабінету і виказав надію, що палата ухвалит позичку, котра єсть для держави необходимою

ДВА ОПОВІДАНЯ ҐАРНЕТТА.*)

I.

Пурпурова голова.

В часах славного панованя могучого цїсаря Авреліяна, коли то сильна рука сего імператора підняла Рим а Пальміру [1]) напрах розбила, коли він свою столицю обвів валами на пятьдесять миль довкола, Тетрика і Зиновію вів в тріумфальнім походї улицями міста, сенаторам роздавав слоні в дарунку, а Етрурию подїлив на виноградники, коли то він у вільних хвилях гнобив християн, уважаючи то лиш за дрібничку малої ваги, за малесенькі филї на широкім океанї своєї штуки правленя державою — отже в тих часах заворушило ся в голові перского короля Бахрама I. — Той военний доробкович, той любимець щастя, той заволока Авреліян — так думав собі Перз — має ту погану навичку, що побиває законних князїв та бере їх в неволю, і тим зневажає право боже в очах простих людий. Шкіра его попередника Валерияна висить і доси старанно випхана соломою в сьвятини в Ктезифонї, яко миле безсмертним богам видовище. А якби то виглядала моя шкіра в сьвятини капітолїньского Юпітера? Не можу собі навіть уявити того видовища. Пішлю хиба послів до Авреліяна, щоби єму дати премножне понятє о моїй величи. Але як то зробити?

Він скликав своїх дорадників — везирів, борців, маґів, фільософів — і так промовив до них:

— Король робить вам ту ласку, що хоче у важній справі послухати вашої ради. Я хотїв би піддобрити ся гордому Римови, але не попускаючи нїчого з гордости Перзиї, — я хотїв би позискати собі Авреліяна, але заразом і упокорити его, — як би то можна зробити?

Везири, маґи, борцї анї не писнули на то. Настала глубока тишина серед зібраних, аж наконець прийшов мудрий Маркобад, поклонив ся до самої землї, і сказав:

— Жий, о королю, на віки віків! В давних часах, — як то нам передали наші предки — учено Перзів трох річий: їздити верхом, натягати лук і говорити правду. Але говорити правду скасовано — нехай за то буде слава Ормуздови — яко пересуд недостойний поступившого в своїм розвою народу. Отже не потребуєш надумувати ся, коли хочеш Авреліянови тумана пустити. Дай єму щось такого, о чім ти переконаний, що того нема між его скарбами, бо то єсть лиш в твоїй скарбници, а рівночасно дай єму спізнати, що то єсть звичайний виріб в твоїй державі. В той спосіб зрадуєш его таким дарунком, а заразом буде то его і гризти, коли буде знати, що він на щось такого не може здобути ся. Я маю на думци пурпурову одежу Єї Величества королевої, якої нема другої на цїлім сьвітї. Та й нїхто з людий не знає звідки пурпура бере ся, хиба що хтось здогадує ся, що она походить з найдальших сторін Індиї.

— Твоя рада мені подобає ся, — сказав на то Бахрам I. — а в нагороду за то уратую тобі житє, виганяючи тебе з моєї держави. Бо як би моя достойна подруга довідала ся, що то ти піддав таку гадку, щоби я позбавив єї пурпурової одежи, то без сумнїву домагала би ся, щоби я казав дерти з тебе пасы, а ти знаєш, що я не можу відмовити їй нїчого. Раджу тобі длятого, щоби ти як найборше щез. Вноси ся туди, де знаходить ся пурпура, а скоро принесеш звідтам якусь скількість тої пурпури, то можеш бути певний моєї королївскої ласки!

Фільософ виніс ся чим скорше з королївского двора а его уряд яко найвисшого зберігателя оливи до намащуваня, повірено другому, так само его город, его золото і срібло, его жінки і невільниці та его верблюди і осли, котрих мав богато.

Коли так самотний подорожний ішов на вхід, вибрала ся пишна каравана на захід до

*) Доктор Річард Ґарнет єсть одним із найновійших анґлійских писателїв, котрого оповіданя, як каже Брандес, суть для широких мас людий каваром, а для розумних ласощию.

[1]) Пальміра було давнїйше велике місто в сирийскій пустини, положене серед оази. Нинї з него лишили ся лиш розвалини. В сїм містї панувала около 267 р. по Хр. учена королева Зиновія. Римский цїсар Авреліян обступив з своїм войском в 271 р. се місто і змусив місто голодом піддати ся. Він збурив місто на веснї 272 р., а всїх вірників Зиновії, межи ними і ученого грека Льонґіна казав убити. Зиновія була втекла, але єї зловили і она мусїла в 274 р. іти в тріумфальнім походї Авреліяна в Римі.

конечностию. Каравелов додав притім, що банк продовжив до вторка речинець для ухвалення позички.

New-York Herald оповіщує розмову, яку мав его кореспондент з відпоручником Бурів Вольмарансом. Вольмаранс, навязуючи до бесіди Розберіого заявив, що відпоручники Бурів були би щасливі, коли би анґлійске правительство і полуднево-африканьскі републики могли порозуміти ся. Коли би Анґлія вислала своїх відпоручників до Голяндиї і подала услівя, котрі могли би бути взяти за підставу до дальших переговорів, то они, Бури, радо приймились би тих переговорів, щоби лиш закінчити війну.

Новинки.

Львів дня 23 го грудня 1901.

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував прив. доцента дра Кароля Потканьского, надзвичайним професором всесьвітної історії в краківскім університеті. — П. Президент міністрів іменував радниками будівництва надінжинерів: Ром. Белзаньского, Вл. Гавра, Ів. Кавецкого, К. Махцевича і П. Костксвича; дальше іменував надінжинерами інжинерів: К. Чеховича, Вл. Косткевича, Г. Невдомского, В. Будзиньского, Фр. Голомба і Я. Енгельберга, а інжинерами ад'юнктів будівництва: Я. Лїблїнга і В. Гайна.

— **З львівского університету.** В суботу відбула ся промоция на докторів медицини пп.: Мирона Вахнянина, Ореста Литвиновича, М. Зельцера і Морачевского.

— **На засіданю львівскої ради міскої** з дня 21-го с. м. іменовані: катихитами міских шкіл оо.: Іван Алексевич, Ів. Рудович і Теод. Костишин; директором школи ім. Сенкевича старший учитель Квятковский, а старшою учителькою Анна Вороницка; старшими учителями: Юл. Писевич, Мих. Микитин, Ів. Харжевский, Кар. Яворский і Ом. Бегиньский; старшим міским інжинером Теоф. Джулиньский, інжинерами: Лужецкий, Яворский і Толочко, а ад'юнктом Рикала.

— **Вибори до львівскої ради міскої** відбудуть ся між 23 і 26 лютого 1902 р. Має бути вибраних 50 радних на місце померших і тих, котрі будуть вильосовані. Льосоване відбудо ся з початком місяця січня 1902 р. В сїй каденциї із вибраних 100 радних померло 12, так, що треба буде вильосовати 38.

— **Студентскі розрухи.** Розрухи студентів харківского університету прибрали в послїдних часах великі розміри. Від самого початку сего шкільного року між студентами кипіло невдоволеня. Студенти, що брали участь в розрухах в 1899 р., ворогували, а вкінци бойкотували своїх товаришів, що тоді не прилучили ся до розрухів. Бойкот перейшов з часом в отверту війну. Дня 12, 13 і 14 грудня с. р. часть студентів відбула паради і порішила обструкцию не допустити до викладів, поки заряд університету не видалить студентів противної партиї. І дня 14-го с. м. виклади здержано, а по переведенім слїдстві видалено 53 студентів. Та мимо того розрухи тревають дальше.

— **Огнї.** Дня 12-го грудня с. р. о 8-ій год. рано вибух огонь на фільварку Тригубова під Козовою власність Йосифа Тома і знищив до тла два будинки, де мешкали двіреські нарібки. Шкода обезпечена виносить 2000 К. Причина огню незвістна. При гашеню огню потовкли ся слїдуючі особи: Анна Ковальчук, котру відвезено до шпиталю в Підгайцях, а Филип Ковальчук, Юстина Куца і Мария Махницка лїчать ся дома. — Дня 14 го сего місяця около пів до 6-ої години рано вибух огонь в Лацку, повіта добромильского, в шопі Дмитра Річняка, і знищив цїле его обійстє зі всею домашною звадобою та всїма знарядами господарскими і збіжем. Шкода, обезпечена на 900 корон, доходить до 2360 корон. Огонь перекинув ся на сусїдну хату Антона Серкіза, котрого також цїле обійстє погоріло, а шкода, обезпечена на 1450 корон, виносить 3000 корон. Причиною огню було мабуть неосторожне обходженє ся із сьвітлом підчас різаня січки.

— **Дарунки для дїтий.** Зближає ся радістний для всїх день сьвят Рідзва Христового. Дїти поводять ся дуже чемно і ждуть всїляких гарних дарунків на деревце від Ангела. Найкрасшим і найвідповіднїйшим дарунком для дїтвори єсть книжка з образками. О такі книжки постарало ся товариство педаґоґічне і видало: І. „Дїтвора“ в цїнї 1 К. II. „Звірята домашні“ 80 сот. III. „Приятелї дїтий“ 1·20 К. Ті три книжки з текстами. IV. „Ах яке хороше!“ 2 К. V. „Для розривки“ 1·20 К. — У всїх тих виданях найде дїтвора красу, розривку і науку, а кождий старший, що гляне на сї видання, скаже дійстно: Ах яке се хороше! Замовити можна в Товаристві педаґоґічнім, ул. сьв. Софиї ч. 9А, в книгарнї ім. Шевченка і книгарнї Ставропиґійскій.

— **Церковні напіви і мельодиї церковні,** які через довгі лїта збирав і уложив п. Ігнатий Полотнюк в гарну цїлість, друкують ся тепер в Перемишли в друкарни Джулиньского. Доси вже виготовлено 5 аркушів, а буде ще около 15 арк. Здавало ся, що цїла робота буде на жовтень с. р. готова, але показали ся трудности, через котрі мусїв друк протягнути ся. За те робота прекрасна, а уклад так старанний, що через ту книжку невичайно скоро і красно розвине ся церковний сьпів, чого лиш може Русь собі бажати. Адреса для маючих охоту купити книжку: Ігн. Полотнюк, Станїславів, ул. Собіского ч. 50.

— **Движима азбука,** — або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня. Видав п. Григорий Блїй, емеритований управитель 6-кл. народ. школи у Львові. Комплет обнимає 76 букв, писаних на картонї, враз із пуделком до переховання і відповідною інструкциєю та з приладом до уставленя букв. Цїна знижена виносить 8 корон; для книгарень 20% рабату. Замовляти можна в канцелярії Товариства „Просьвіта“ і в книгарни Ставропиґійскій (улиця Руска, ч. 3) у Львові. „Движима азбука“ повинна находитись безусловно в кождій народній школї.

— **Важне для учителїв.** Відомо кождому з учителїв, що наука історії природописної осягає найскорші і найлучші успіхи тогди, коли трактує ся єї при помочи оказів входячих в зачерк тої-ж науки. Тому кождий учитель а взглядно кождий заряд школи, котрий такої збірки не посїдає, повинен о ню постаратись. Такі збірки, в склад котрих входять найріжнороднїйші окази мінеральоґічні, ботанїчні і ґеольоґічні, можна дістати і то за дуже низьку цїну у Йосифа Петрушевича, ем. учителя в Новици ad Калуш, почта loco.

Риму. Станувши перед Авреліяном, здоймив посол, скінчивши свою привітну бесїду, кедринову скриню з верблюда, а з неї виймив пурпурову одїж, так чудово красну і блискучу, що пурпура цїсаря і благородних невіст, як то розповідають історики, котрі описали ту подію, виглядала при тамтій сїра як попіл. До того дарунку було приложене письмо такого змісту: Бахрам до Авреліяна. Здоров був! Прийми пурпуру, яку виробляють в Перзиї!

— В Перзиї, не може бути! — відозвав ся Сеpіян, молодий фільософ, що знав ся добре на науках природних — тота пурпура не була нїколи в Перзиї, хиба що то дуже велика рідкість; ох, які то чванливі тоті люди із всходу!

Посол отворив вже був рот і хотів на то щось сказати, але Авреліян дав єму оком знак, щоби він мовчав і подякував за дарунок кількома прихильними словами. Він піби вже більше не зважав на то, але коли настав вечер, казав він закликати до себе Соріяна і розпитував єго основно, де то поправдї виробляють пурпуру.

— Аж на найдальшім підгірю Індиї — відповів фільософ.

— Добре — сказав на то Авреліян, розваживши собі справу як звичайно дуже борзо і бистроумно; — коли так, то або ти збрехав або перский король, а як боги менї милі, то остаточно все одно хто збрехав, бо причина, щоби виповісти Бахрамови війну, єсть чи сяк чи так однаково добра. Коли він хотів мене обманути, то моє дїло, щоби єго покарати; коли же він то має, чого я не маю, то я повинен єму то відобрати. А все-таки було би добре знати, на котру з причин треба менї поклйкати ся — з другої же сторони я в сїй хвили не приготовлений достаточно, щоби розпочинати війну, бо менї ще треба насамперед покорити Арамейців і Партів та всяку иншу варварску зволоч. Пішлю тебе длятого до Індиї, щоби ти там розвідав ся правди про пурпуру. Не вертай без неї, бо в противнім случаю, мусїв би я зажадати від тебе твоєї голови! Мій міністер скарбу буде підчас твоєї неприсутности доглядати твого майна. А поки що буде тота одїж висїти в сьвятини капітолїньского Юпітера; нехай він єї і тебе возьме в свою сьвяту опіку! —

Так то в сім часї темноти пущено двох великих фільософів з торбами і змушено виносити ся в неприязні сторони, одного длятого, що він доражував королеви, а другого для того, що хотів цїсаря поучити. Але на тім не скінчило ся, бо коли Авреліяна ще через 150 днів по відїздї посольства величано як бога, убив єго таки єго власний ґенерал. То нім слїдував Тацит, котрий минув ся від тягару корони; по сім настав Пробус, котрий згинув підчас ворохобнї, за ним Карус, котрого грім убив, за тим Карінус, котрого убив якийсь чоловік, над котрим він збиткував ся, а по сім настав цїсар Діоклециян, котрий удержавшись на престолї двадцять лїт, не хотів ще дальше пробовати терпеливости богів і зложив корону та взяв ся садити капусту.

Всї ті володітелї, хоч і як они від себе ріжнили ся, годили ся всї з собою в тім, що кождий з них бажав мати пурпурову краску, а коли фільософ не вертав, то они слали одного посланника за другим, щоби вишукати ту дорогоцїнну краску. Всїляка була доля тих посланників. Декотрі попали ся львам в зуби, деякі згинули від ідовитих гадин; того кинули на приказ якого князя слоневи під ноги, щоби его розтратував, тамтого заморили голодом; инші знов пізнали ся з красноокими та чорноволосими дївчатами та покинули свої розслїди і жили опісля спокійно серед пальмових і фіґових гаїв. Були знов і такі, що послухали науки тих учителїв, котрі казали, що треба мучити своє тїло, клали ся на терне і старали ся всїлякими способами проганяти сон від себе в сїй надії, що дістануть ся до двайцятого неба — а вся та романтична ріжнородність їх судьби була дїлом малесенької комашки, котра лазила байдужно та й не думала про ту пурпуру, якої доставляла на ткань людского житя.

* * *

В яких трийцять лїт по тім, як від'їхало перске посольство, стрітило ся двох подорожних на самім краю поза Ганґесом зайшовши туди ріжними дорогами почерез насмо горбів. То було досьвїта, сонце ще не було піднялo ся понад порецані гори окружаючі долину, так, що цїла долина спочивала ще в глубокій тїни а роса на ній сьвітила ся мов би розсипані перли, підчас коли подовгасто кругла баня неба обведена вершками гір сяйніла ся мов сафір. З помежи корчів папороти ніс ся спів птиць а водні лїлї, що колисали ся на маленькім озері, повитягали були примкнені чашечки, мов би дивили ся, як зачинає свитати.

Один з тих подорожних був старий, другий мужчина середного віку. Одїж на них була бідненька і витерта а на їх лици видко було утому і прикрости, яких натерпіли ся; але підчас коли старий з мірною скоростию поступав наперед, ішов тамтой другий з великим трудом підпираючись палицею і за кождий раз коли ступив ногою на землю, як кинув ся якось судорожно.

Повитали один другого а жвавійший з них обох, котрий глядів заєдно на всхід, став жалувати тамтого другого, коли видів як той мучить ся. — Мене болить лиш в наслїдок розпинаня на хрестї — відповів той другий і скинувши сандали показав дві рани, що ішли наскрізь крізь обі ноги.

Хрест не був тогди ще тим знаком, котрим відріжняла себе значна часть суспільности. Перший подорожний відскочив длятого зі

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 23 грудня. Вчера вибухли тут великі розрухи робітників позбавлених праці. В забуренях взяло участь кілька тисяч осіб. Поліция показала ся безсильною супротив розяреної товпи. Робітники понищили до 100 склепів. Кільканайцять осіб ранено. Шкоди пороблені демонстрантами обчислюють на 40.000 корон. Вечером арештовано богато робітників.

Відень 23 грудня. Є. В. Цісар приймив вчера на довшій авдиенциї президента мінїстрів дра Кербера.

Льондон 23 грудня. Доносять з Вальпорейзо, що там побоюють ся війни з Арґентиною, котра не хоче пристати на мирні предложеня чілїйскої републики.

Відень 23 грудня. В суботу по полудни відбула ся кількогодинна рада мінїстрів під проводом дра Кербера.

Оренбурґ 23 грудня. В козацкім селї Кудравенская і в окрузї зелїзних гут дало ся чути досить сильне землетрясенє, получене з підземним гуком.

Вінбурґ 23 грудня. Командант Бурів Гасбрук погиб під Дорнберґом.

Надіслане.

— **(Віденьске товариство огрійниці і добродійности).** З року на рік стає наплив глядаючих помочи в часї зимових місяцїв до огрійниці, де одержують теплу страву і притулок чим раз більшим, так, що віденьске товариство огрійниці і добродійности лише з найбільшим напруженєм може виповнити всї вимоги. Щоби отже підперти гуманїтарне стремленє того товариства, удїлило єму ц. к. мінїстерство скарбу дозволу на устроєнє льотериї з льосами по 1 К, котра обіймає 2300 виграних і головну виграну в квотї 40.000 К. а котрої тягненє відбуде ся дня 16 січня 1902.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„Краєвий Союз кредитовий"** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників	. . . аркуш	по	10 сот.
2. Замкненя місячні	. 2 аркуші	„	5 „
3. Інвентар довжників	. аркуш	„	5 „
4. „ вкладників	. „	„	5 „
5. „ удїлів	. . . . „	„	5 „
6. Книга головна	. . . . „	„	10 „
7. „ лїквідацийна	. „	„	10 „
8. „ вкладок щадничих	„	„	10 „
9. „ удїлів членьских	„	„	10 „
10. Реєстр членів	. . . . . „	„	10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім" у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

страхом взад і споглядав з дивом і недовірєм на свого товариша.

— Виджу по тобі, що в тобі діє ся, — сказав тамтой другий і усьміхнув ся — але не бій ся, я не перебув судові муки. Мука, яку я протерпів, то була лиш побічна, хоч конечна обставина в моім похвальнім підприємстві, щоби роздобути тої чудової пурпурової краски, за котрою післав мене в сї сторони цїсар Авреліян.

— Пурпурової краски? — відозвав ся чим скорше Перз, бо то був дійстно наш фільософічний приятель — і ти єї роздобув?

— Авжеж, то твориво, яке робить комашка, котра знаходить ся лиш в однїй части долини, на вехід звідси, а куди можна дістати ся, скоро уміє ся уйти чуйности семи змиїв.

— Отже тобі удало ся уйти єї? А відтак що? — спитав Маркобад зацікавлений.

— Відтак — відповів Соріян — пустив ся я на долину, де знайшов на хрестї послїдні останки мого попередника.

— Твого попередника?

— А так, того, що послїдний передомною старав ся о то. Туземці, памятаючи на науку своїх предків прибивають кождого на хрест, котрий тут прийде, щоби роздобути пурпури, а прибивають лиш за ноги, руки же звязують з заду шнурами і ставлять коло него посудину з водою. Коли він від великої спраги, хоче пити, то роблять єму смерть; коли же видержить три днї, то позваляють єму забрати того, за чим прийшов, та піти. Мій попередник, видко, чоловік, що колись жив добре, не міг видержати, а я видержав і так осягнув мою цїль.

— Отже ти несеш ту краску при собі, ти єї маєш? — спитав Перз поквапно.

— А ось она! — відповів Грек показуючи на маленьку фляшинку повну найкрасшої пурпурової краски.

— Ах, позвольте менї близше придивити ся тїй дорогоцїнній красцї, бо мої очи вже ослабли від великої науки — просив Перз.

Сказавши то вихопив він фляшинку з рук Соріяна і почав втїкати з него. Грек кинув ся за своїм скарбом, а що єму не удало ся вхопити Маркобада за руку, то зловив єго за бороду і виривав єму волосє купками. Розлючений Перз бив єго фляшинкою по голові, аж она розскочила ся на дрібні кусні, а дорогоцїнна краска з неї розлила ся по накритій голові Соріяна і закрасила на червено кождий волосок, кожду черту лиця.

Остовпілі і аж блїді зі страху фільософи споглядали через хвильку один на другого не знаючи, що казати.

— Не дасть ся вже нїчим змити! — крикнув Соріян і скочив у поблизьке озеро, щоби там занурити голову у воду. Вода понесла цїлу струю пурпури, але голова лишила ся як і перед тим закрашена пурпурою. Фільософ взяв ся тогди витирати, шурував собі лице листєм, травою, своєю одежиню, приглядав ся собі у водї і повен розпуки кинув ся на землю і став заводити.

Рідко буває що нас жаль не бере ся, коли наші злочини не приносять пїхкого хісна! Маркобад приступив несьміливо близше: Брате — сказав він — не лиш верну тобі дорогоцїнну краску, але ще й дам тобі средство, щоби обмити ся, скоро лиш якесь знайде ся — жди тут під отсим камфоровим деревом, доки аж не верну ся! — Сказавши то, щез він незадовго своєму товаришеви з очий.

(Конець буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. гол.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		**День**
	6·25	До Станиславова, Підвисокого Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{16}/_{9}$
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сочова, Берегомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{16}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятиня, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до [illegible]
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{13}/_{5}$ до [illegible]
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави з Орлова від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні днм
	6·35	„ Лавочного Мукача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		**День**
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·55		„ Черніївців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлю і сьвята
	7·36	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що дня
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).